

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Forfatterens Liv og Levnet af hans Fætter

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893710848160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Den Sag er plat;
 Men hvo der havde dem paa Jorden sat,
 Har Taushed skult i Glemsels mørke Nat!
 Grundlærde Demmes Myriader
 formode blot, at brave Kameks Søn,
 Der biergede, blandt andet, og vort Køn,
 Herr Kaptein Noah var hans Stammefader —
 Og jeg — jeg finder Hypothesen isten.

Saa snart han kom til Lyset, blev han vranten;
 Han vrippede den Gang han først blev svebt;
 Han streg forstræffelig, da han blev døbt,
 Og var fra den Tid af bestandig stranten.

Man har fortalt, at efter Præstens Bud
 Den onde Aand kom ikke rigtig ud,
 Men at en Stump, til Barnets store Plage,
 Af den Ureenes Næse blev tilbage;
 Og den Omstændighed var Årsag i
 Den megen Synd paa Prent, han siden øved,
 Hvormed han Jaet og Moer og Præst og Degn bedrøved,
 For folk at dysse hen sig Sønnen selv berøved,
 Og med Seline, Cypris og de Ni
 Bedrev Afguderie,
 Althammen under Navn af Poesie.

Det være, som det vil. Enhver i Kirken troede,
 At den urene Aand med Krop og Stæl
 Var ganske jaget ud af sit Hotel
 (At kalde Fornems Huus Hotel, er Mode,
 Og Satan fornem er, det veed man vel);
 Jeg ei bedømme vil, hvornidt den Snaf er grundet;
 Kan være, den af Tid er blot opspundet;
 Endskiøndt det let kan træffe til engang,
 At den, som af en Abning lar sig blæse,

Hær naar Nabningen er trang,
 Kan miste lidt i Flugten af sin Næse.

Det lille Nor opvorte Dag fra Dag
 Paa Faders Knæ, paa Moders Skød, saa rolig,
 Reed paa sin lille Kiephøst nok saa trolig,
 Og fandt i Debernedder megen Smag,
 Og meente, fra sin faders lille Bolig
 At kunne see bag Søen tydelig
 Det Plankværk, som er ved Verdens Ende,
 Bag hvilket Sol og Maane skuler sig,
 Naar Engle Himlens mange Lamper tænde;
 Og troede hele Verden var saa glad
 Som han, naar han af Moders Haand fik Mad.

Men dette glade Liv kun varie fort —
 Alf! spæde Barndoms Dage snart hengilde!
 De sorte Haar med Alderen blir hvide;
 Men Livets Hvidt med Alderen blir sort.

fem Aar var onime. Tanken i hans Hieme
 Begyndte meer og meer at spire frem.
 Nu gad han vidst, hvor langt den næste Stierne
 Var fra hans Hiem?
 Og hvad der var bag Plankværket,
 Som han bag Søen havde mærket? —
 Og om man kunde did i fire Dage gaae? —
 Hvor stor vel Jorden var? om fyrreftve Haver,
 Enhver saa stor som den, der tæt ved Huset laae,
 Del kunde til dens Størrelse forslaae? —
 Om og Khabarbra var Guds Gaver,
 Og Ingefær, som han i Sirup fik
 for hoste? — hvorhen Solen gif?
 Hvorledes den kom op igien? hvorlunde
 Den, uden Been, saa hurtig rende kunde? —